

павата си. Види се на скоро съмъ ъж намѣрилъ и така ъ спасихъ живота.

Като каза това, откъснѣ отъ хлѣбѣтъ едно парче и го поднесе къмъ клѣвката на птицата. Отъ топлината тя се бѣ посъживила и захванѣ да кълве. Дадохъ ъ вода и послѣ птичката весело заскачѣ изъ стаята. Дѣцата станѣхъ много радостни отъ новия си гостъ. Тѣ захванѣхъ да си играѣтъ съ неѣ, а тя ги изреждаше като имъ кацаше по раменѣтъ.

— Така, мили дѣца, азъ спасихъ птицата, а други челоѣкъ спаси васъ. Когато съмъ ъж спасявалъ, тогава сѣ спасявали и васъ.

На другия день, когато всички се бѣхъ наредили около огнѣтъ, изгропа се на вратата. Дѣдо Богданъ станѣ и отиде да ги отвори. Прѣдъ него стоеше единъ едъръ челоѣкъ.

— Какво правишъ, дѣдо Богдане? Дѣцата добрѣ ли сѣ?

— Сега сѣ добрѣ! А кой си ти? Ела да отидемъ въ кѣщи!

Като се показахъ вътрѣ, дѣцата изведнѣжъ познахъ добрия челоѣкъ, станѣхъ му на крака и му казахъ: „Добрѣ дошълъ!“ Слѣдъ това насѣдахъ около огнѣтъ.

— Кой си ти, добрий господине, който спаси милѣ ми дѣца?

— Слушай, дѣдо Богдане! Тази зима ти ще имашъ всичко. На дѣцата ти съмъ порѣчълъ нови дрѣшки; ще ти носѣтъ всекога хлѣбъ, дърва и други потрѣби.

— А защо го правишъ това? Съ какво съмъ ти заслужилъ?

— За твоята добрина на всекъдѣ се справѣхъ. Добритѣ хора всекой обича и почита. Азъ се смилехъ на твоего положение, сѣжелихъ тѣзи добри дѣчица и ти помогнѣхъ! . . . .

Дѣдо Богданъ порони сълзи. Съ задавенъ гласъ той едвамъ проговори: „Благодаря ти, синко; Богъ да ти дава здравье и животъ!“